

Rose

醉饮长歌 รุ่ยอิ่นฉางเกอ เขียน
สีตภาล แผล
cang วาด

ช่วยด้วยครับ! 妖怪公寓!
อพาร์ทเมนต์พวม มีแต่
2... สัตว์ประหลาด

Rose

ช่วยด้วยครับ! 妖
อพาร์ทเมนต์ผม 怪人公寓!
มีแต่
2. สัตว์ประหลาด

醉饮长歌

จู้ยิ่นฉางเกอ

เซี่ยน

คีตกาล

แปลา

การอ่าน คือรากฐานที่สำคัญ



ช่วยด้วยครับ! อพาร์ตเมนต์ผมมีแต่สัตว์ประหลาด 2

妖怪公寓

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《妖怪公寓》(Yao Guai Gong Yu)

Author © 醉饮长歌 (Zui Yin Chang Ge)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตามพร.ลิขสิทธิ์ และพร.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8940-1

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ญาณิศา อุภฤษ์รัตน์, ปาณิศา สุอุทัย

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก ญาณิศา งานเพียรเลิศ

ออกแบบไทโปกราฟิ กุณศิริา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลีนันต์

คอมพิวเตอร์ นนุช ศรีสุขโข • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ณีฎฐรี คุณเราจา, ปิ่นณิกา

คำนำสำนักพิมพ์

จากเรื่องราวใน*ช่วยด้วยครับ! อพาร์ตเมนต์ผมมีแต่สัตว์ประหลาด* เล่ม 1 กู๋ไปได้พบเจอกับคนแปลกๆ ที่นำพาเขาไปรู้จักกับเหล่าปีศาจที่แฝงตัวใช้ชีวิตอยู่กับมนุษย์ และอาศัยอยู่ที่जूโจวซานให้พาร์กอย่างหรรษาแบบที่เขาไม่เคยสัมผัสมาก่อน

ในเล่ม 2 นี้จะพาผู้อ่านไปผจญภัยเรื่องราวในโลกของเหล่าปีศาจกันต่อ มีตัวละครใหม่ๆ ที่จะสร้างสีสันให้กับเนื้อเรื่องปรางกฏตัวขึ้น พร้อมกับการค้นหาตัวตนที่แท้จริงของกู๋เป่ หนูน้อยผู้มีพลังวิเศษในการวาดภาพวิญญาณ คนนี้ว่ามีที่มาที่ไปอย่างไรกันแน่ รวมถึงการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างกู๋เป่ และชื่ออ้หมิงที่ใกล้ชิดกันมากขึ้น เขย่าหัวใจคนอ่านให้ได้ฟิน อินไปพร้อมกัน จะเป็นอย่างไรนั้น ร่วมติดตามกันต่อในเล่ม 2 นี้ได้เลยค่ะ

Rose

จากใจนักเขียน

祝你开心,

祝你好运,

祝你岁岁平安,夜夜好梦.

醉饮长歌.

ขอให้คุณมีความสุข

ขอให้คุณโชคดี

ขอให้คุณสมบสุขนานปี ฝันดีทุกคำคืน

- จัซอินฉางเกอ





เด็กน้อย กำโอบบตัวมีแต่กลับ ไอบ้องตันชื่ออิทมิวเต็มไปหมดเลยละ

“คุณชื่อ?” กูไปเรียกเขาอีกที

ชื่ออิทมิวเงยหน้ามองท้องฟ้ายามราตรีที่บัดนี้พร่างพรวไปด้วยหมู่ดาว
เขาคิด แล้วก็ตัดลิ้นใจเบี่ยงเบนความสนใจของกูไป

เขาค่อยๆ ยืนขึ้นแล้วเอ่ย “กลับขึ้นรถเถอะ เตรียมตัวไปได้แล้ว”

กูไปอึ้ง เขาหันไปมองตีเหลี่ยมจันที่อยู่ข้างๆ กัน แล้วยืนขึ้นตาม
ชื่ออิทมิว

คุณตีแบมือพร้อมยกไหล่ใส่กูไป แสดงออกว่าตนเองช่วยอะไรไม่ได้
จริง ๆ

กูไปเดินตามหลังพวกเขาสองสามก้าว แล้วเพิ่งจะรู้ว่าการกระทำ
ของชื่ออิทมิวหมายความว่าอย่างไร

ร่างจริงของพ่อเขาเป็นสิ่งที่พูดไม่ได้เธอ

กูไปขึ้นไปนั่งบนเบาะหลังรถอย่างสับสนงุนงง บางครั้งก็ซ่อนตาขึ้นมอง
สองคนที่นั่งอยู่ด้านหน้า

ทำไมถึงพูดไม่ได้ล่ะ

มีอะไรที่พูดไม่ได้หรือ กูไปไม่เข้าใจเลย

ชื่ออิทมิวเป็นปีเซี่ยะ ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่ทำให้ปีเซี่ยะเสียงไม่พูดถึงจะเป็น
อะไรได้ล่ะ

กูไปคิดอยู่มากก็คิดไม่ออก สำหรับปีเซี่ยะแล้ว สิ่งที่จะทำให้เขาถึงขั้น
พูดออกมาไม่ได้คืออะไรกันแน่

เข้าใจแบบง่าย ๆ ก็น่าจะเป็นพวกบุคคล...ไม่ใช่สิ...ปีศาจที่ยิ่งใหญ่
เก่งกาจมาก ๆ ละมั้ง

กู่ไปคิด ก่อนหน้านี้ที่คุณซื่อต้วนใจมาก ๆ ว่าเขาไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ของพ่อ
ไม่แน่ว่าอาจเพราะเขารธรรมดาเกินไป ไม่มีทางเป็นประเภทเดียวกันกับปีศาจ
ยิ่งใหญ่อย่างพ่อของเขาได้

อ้อใช่ แถมคุณซื่อยังไม่ค่อยถูกกับพ่อของเขาด้วย คุณตี๋บอกว่า
ถ้าพวกเขาสองคนเจอกันเป็นต้องสู้กันให้ตายไปข้าง

กู่ไปครุ่นคิดอีกครู่หนึ่ง จากนั้นก็อวยพ่อบแบบสุดตัวสุดใจ ดึงดัน
คิดไปว่าปีศาจที่จะไม่ถูกกับปีศาจผู้ยอดเยี่ยมเก่งกาจเช่นนี้ได้ จะต้องเป็น
ปีศาจที่เก่งกาจมาก ๆ เช่นกันแน่นอน

ไม่อย่างนั้นก็คงเป็นเหมือนตี๋เหลียงจวิน หยอกทีหนึ่งก็โดนต่อยทีหนึ่ง
นั่นละ!

กู่ไปคิดอย่างนี้แล้วเขาก็รู้สึกดีขึ้นมาเล็กน้อย

พ่อของเขาเป็นปีศาจยิ่งใหญ่ที่เจ๋งสุด ๆ แบบนี้ไม่ควรจะดีใจหรือ

เดิมที่กู่ไปก็ไม่ได้ถือสาอะไรอยู่แล้วว่าตัวเองจะใช้ลูกแท้ ๆ หรือไม่ เขา
ก็แค่ชอบพ่อของเขามาก ๆ

เขายังจำความอบอุ่นในอ้อมกอดของพ่อเขาได้แม่น และยังจำได้ว่า
ทุกครั้งที่พ่อเขาลำบากตรากตรำกลับมาก็จะเอาของขวัญชิ้นเล็ก ๆ กลับมาให้เขา
ด้วยเสมอ แล้วก็เอาให้เขาดูเหมือนกับอวดสมบัติล้ำค่า

กู่ไปนั่งอยู่ในรถ หันไปมองห้องฟ้ายามราตรีข้างนอก

สำหรับคนธรรมดาทั่วไปแล้ว ป่าในเวลากลางคืนไม่ได้มีพิวทัศน์ที่
งดงามอะไรมากมายนัก ตรงกันข้าม ในป่าเช่นนี้มักจะมีอันตรายที่หลบซ่อน
ตอนกลางวัน แต่โผล่ออกมาตอนกลางคืนอยู่นับไม่ถ้วน

แต่สำหรับกู่ไปแล้ว เขากลับรู้สึกทั้งและรู้สึกแปลกใหม่มาก

คงเป็นเพราะตัวเขาออกไปข้างนอกตอนกลางคืนน้อยมาก หากออกไป
ก็มักไปที่ที่มีไฟส่องสว่างตามถนน เมื่อก่อนกู่ไปจึงไม่เคยรู้สึกว่าการมองเห็น
ในการมองเห็นตอนกลางคืนของตนเองนั้นดีมากขึ้น

วันนี้พ่อได้นอนตลอดช่วงบ่าย หลังฟ้ามืดจึงไม่วังงเหมือนอย่างเคย

คราวนี้เขาเกาะกระจกรถจ้องมองสี่ล้อแห่งราตรีข้างนอก ใบหน้าเต็มไปด้วยความชื่นชม

ป้ายามราตรีเสียบสัปดาห์และดูสิกล้า บางครั้งก็เห็นพืชเรืองแสงส่องแสงอ่อนๆ ออกมา ทั้งยังมีสัตว์ที่พักผ่อนตอนกลางวัน แต่ออกมาตอนกลางคืนอีกมากมายกำลังเรียวอยู่ในป่า

เรื่องที่ลึกลับที่สุดของคนเราก็หนีไม่พ้นการได้ชมทิวทัศน์ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ได้ทำเรื่องที่ไม่เคยทำมาก่อน

ความปรารถนาที่จะเรียนรู้และสำรวจโลกใบนี้ทำให้คนเราไม่กลายเป็นพวกตายซากและเฉื่อยชา ทั้งยังเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่นทะเยอทะยานอยู่เสมอ

ตอนเด็ก ๆ ภูเขาไม่เคยมีความใฝ่ฝันจะท่องเที่ยวยุโรปโลก

โดยเฉพาะเวลาที่เขาจะลงมือวาดอะไรสักอย่างแล้วได้แต่พึ่งภาพถ่ายกับข้อมูลที่หามาจากอินเทอร์เน็ต ความคิดอย่าง ‘จะต้องไปดูให้เห็นกับตาให้ได้’ ก็ยิ่งฝังลึกอย่างหาใดเปรียบ

สำหรับเขาแล้ว การไปสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง พบคนใดคนหนึ่ง ล้วนเต็มไปด้วยความเซอร์ไพรส์และความยินดี

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยเห็นไม่เคยทำมาก่อน สำหรับเขาแล้ว มันคือสิ่งที่ควรค่าแก่การสังเกต สำรวจ และบันทึกโดยทุ่มเทความสนใจทั้งหมดลงไป

เหมือนอย่างก่อนหน้าที่เขาไปมณฑล X กับคุณซือ แล้วก็อย่างเช่นในตอนนั้นที่กำลังเดินทางกลางป่าในเวลากลางคืน

รถโคลงเคลง ภูเขาโคโลงเคลงตามรถด้วย ตัวเขาโยกโคลงจนกระทั่งไปถึงเนินที่ค่อนข้างเรียบหน่อย คุณตาก็จอดรถแล้วลงรถไป

ภูเขาไปมองคุณตีสั่งจากรถด้วยความสงสัยใคร่รู้ จากนั้นคุณตาก็เดินไปไต่ร่มไม้ตรงตีนเนินเล็ก ๆ ปีนขึ้นต้นไม้ หักกิ่งไม้เล็กมากิ่งหนึ่งแล้วเดินกลับมา

หัวของภูเขาไปยื่นไปจนจะถึงเบาะหน้าอยู่แล้ว ซืออึ้งหึงหันไปก็เห็นภูเขาไปยื่นหัวมาด้วยความสงสัย เขามองตามสายตาก็ฝ่ายแล้วก็อธิบาย

“ต้นหมี่¹ นะ ฎุกย้ายมาปลูกจากทางใต้”

ฎุกไปอั้งงัน “หา”

ชื่ออั้งมิงเห็นเขาไม่เข้าใจก็คิดเล็กน้อย จากนั้นก็ค้นดูในมติพิภพ เล็ก ๆ ที่มีติดตัว แต่เมื่อเห็นว่าไม่ได้เอาหนังสือมาด้วย เขาก็เลือกเอ่ยปาก อธิบายเอง “ถ้าพกกิ่งไม้หรือใบกับดอกของต้นหมี่ฎุกเอาไว้กับตัวจะไม่หลงทาง เวลาเข้าตลาดปีศาจต้องพกไปด้วย”

เขเตอาคมที่ทางเข้าตลาดปีศาจขยับเปลี่ยนที่ตลอดเวลา หากไม่พกกิ่งต้นหมี่ฎุกไปด้วยก็อย่าหวังว่าจะเข้าไปได้ ได้แต่วนอยู่ในป่านั่นละ

ฎุกไปเบิกตาโพลง “เจ๋ง!”

หลังจากตีเหล็กจิ้งจอกกลับมา ฎุกไปก็ล้งเลอยู่สองวินาที ก่อนจะขอกิ่งไม้ ที่มีขนาดเท่าฝ่ามือมาดู

มันดูเหมือนกิ่งไม้ธรรมดาตามาก ๆ กิ่งหนึ่ง แต่บนกิ่งนั้นมีลวดลายสีดำ ไม่เป็นระเบียบอยู่ด้วย

ตีเหล็กจิ้งจอกกรวดตอนที่ฎุกไปกำลังดูกิ่งไม้กิ่งนั้นเข้าไปเข้ามา เพิ่งขับ ไปได้กลับคิดว่าเมตริกเอ่ยปากถามฎุกไป “ตลาดไปทางไหน”

ฎุกไปไม่แม้แต่จะคิด เขาตอบ “ทางตะวันตก”

ตีเหล็กจิ้งจอกพยักหน้า หมุนพวงมาลัยไปทางตะวันตก เขียบคันเร่ง จากนั้นก็พุ่งทะยานพรวดออกไป

ฎุกไปไม่รู้สักนิดว่าตลาดอยู่ที่ไหน แต่เขากลับรู้สึกได้ว่าไปทางตะวันตก อีกสองกิโลเมตรแล้วค่อยเลี้ยวไปทางเหนือ การรับรู้โดยสัญชาตญาณนี้ทำให้ ฎุกไปอั้งไปครู่หนึ่ง เขามองกิ่งไม้ในมือด้วยความที่

เขาอุทานอีกครั้ง “เจ๋งมากเลย!”

ชื่ออั้งมิงมองคนที่อุทานไม่หยุดตั้งแต่เห็นกิ่งของต้นหมี่ฎุกแล้วก็อยากจะ กระหน้า้อัดฎุกหลังสักยกมาก ๆ

¹ ต้นไม้ในคัมภีร์ซานไห่ หน้าตาเหมือนต้นปอกระสา แต่เปล่งแสงได้ เชื่อกันว่า หากพกส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นหมี่ฎุกติดตัวไว้จะช่วยให้ไม่หลงทาง (คำว่าหมี่ในชื่อต้นหมี่ฎุก แปลว่า หลงทาง)

แม้แต่ความรู้พื้นฐานแบบนี้ก็ยังไม่รู้เลย ไอ้ชยะกู่หล่าง!

ชื่ออี้หมิงยังคงคิดถึงโมโห เขาโมโหพลางหยิบโทรศัพท์ของตัวเองออกมา เปิดหน้าอัลบั้มรูปแล้วหาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยัดมือถือใส่มือกู่ไปพลางเอ่ย “นี่คือเวลาที่ดอกหมี่กู่บาน”

ดอกของต้นหมี่กู่เป็นสีส้มเหลืองสดใส ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกลีบหรือว่า ปกติมันเป็นแบบนี้อยู่แล้ว ดอกไม้ในรูปนี้จึงดูราวกับกำลังเปล่งแสงออกมา โดดเด่นสะดุดตา

“เปล่งแสงได้ด้วยเหรอ!” กู่ไปที่

ตู้เหล็กยงจวินเอ่ยแทรก “ถ้าเป็นช่วงดอกบานเต็มที่ก็เปล่งแสงได้”

ชื่ออี้หมิงมองตู้เหล็กยงจวินด้วยสายตาเย็นเยียบ จากนั้นก็เลื่อนรูปไปอีก “อันนี้เวลาปกติ”

กู่ไปดูรูป ครู่หนึ่งเขาก็ร้องเอ๊ะเบาๆ “อันนี้ผมเคยเห็น!”

กู่ไปยิ้มทันที เขาดูสติสำราญรื่นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “พ่อผมเคยเอามาให้ ตั้งหลายดอก! แต่ผมคิดว่าเป็นดอกไม้ธรรมดา ผมเลยเอามาทำดอกไม้แห้ง คั่นหนังสือ ที่แหม่นก็เจ๋งแบบนี้เองเหรอ...”

ชื่ออี้หมิงหันไปเหลือบมองกู่ไปแวบหนึ่ง

กู่ไปกลับเข้าสู่ห้วงความคิด เขาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “จะว่าไปพ่อผม ก็เหมือนจะเคยเอาของแปลกๆ มาให้ผมเยอะเยอะเลยนะ”

กู่ไปคิด “ที่เอามาเยอะที่สุดคือลูกแก้วเล็กๆ กับพวกพลอยเทียม”

ชื่ออี้หมิงชะงัก เขาค้นเอาลูกแก้วเล็กๆ ออกมาสองสามลูกแล้วถาม “ลูกแก้วเล็กๆ?”

“ครับ อันนี้แหละ” กู่ไปพยักหน้า จากนั้นก็ตระหนักทันทีว่ามีอะไร ผิดปกติ เขารีบไปครู่หนึ่งแล้วเลียบเคียงถาม “...อันนี้ก็เป็นอย่างอื่นอะไรๆ อีก เหมือนกันหรือครับ”

“...”

ชื่ออี้หมิงหลับตา เขาไม่อยากพูดแล้ว

ตู้เหล็กยงจวิน “...”

ตู้เหล็กยงจวิน “อันนี้ไม่ใช่ลูกแก้วหรอก เป็นหินวิญญานนะ”

กู่ไปตกใจ “ของกิน² เหรอ”

ตี้เหลียงจวินส่ายหน้า “เป็นเงินตรา หลังจากคำว่าวิญญาน ลือจาก
คำวาก่อนหิน”

กู่ไป “...”

ซืออี้หมิงคั้นเอาพวกพลอยเทียมสี่สีแตกต่างกันออกมาอีกสองสาม
เม็ด “พลอยเทียม?”

“...” กู่ไปย่นคอ “ครับ...”

“...อันนี้คือหนึ่งในสี่อันยันต์คุ้มภัยที่ยอดเยี่ยมเลยละ” ตี้เหลียงจวิน
ถอนหายใจ “ของพวกนี้นายเอาไปไว้ไหน”

“ผม...ทิ้งไว้บ้านเก่า” กู่ไปเสียงเบา

ของที่พ่อให้เขามายอมเป็นสิ่งที่เขาตัดใจทิ้งไม่ลง ต่อให้เป็นพวก
ลูกแก้วเล็ก ๆ หรือว่าพลอยเทียม หรือของبابอแปลกประหลาดอะไรก็ตาม
เขาจะให้ความสำคัญโดยการเก็บมันเอาไว้ที่บ้านเก่าทั้งหมด

ตี้เหลียงจวินปล้นเห็นใจกู่หล่างขึ้นมานิดหน่อย

แต่พอนึกถึงที่กู่หล่างเคยอัดเขาไม่ยั้งก่อนหน้านี้ ตี้เหลียงจวินก็สลัด
ความเห็นใจทิ้งไปอย่างรวดเร็ว

ส่วนซืออี้หมิงก็เริ่มมีมุมมองต่อกู่หล่างเปลี่ยนไปเล็กน้อย

มันเปลี่ยนจากอัดให้ตายคาที่เป็นเอาแค่ค้างเหลืองพอ

ความแค้นแต่เก่าก่อนไม่หายไปง่ายขนาดนั้นหรอก

พวกเขาสามคนขึ้นเขาลงห้วยไปตามที่กึ่งของต้นหมิกู่ชี้ทางจนมาถึง
ตลาดปีศาจได้โดยสวัสดิภาพ

ตลาดปีศาจตั้งอยู่ริมภูเขาสูงหนึ่งที่ตั้งมไปด้วยโอวิญญาน ตรงตีนเขา
มีลำธารจากภูเขาน้ำใสกระจ่างลดเลี้ยวเคี้ยวคด ดูไม่เหมือนตลาด แต่เหมือน
หมู่บ้านมากกว่า

กู่ไปมองสิ่งที่เดิมเป็นทิวเขาทอดยาวออกไปเบื้องหน้า เพียงเลี้ยวโค้ง

² คำว่าหินวิญญาน ภาษาจีนอ่านว่าหลังลือ ซึ่งพ้องเสียงกับคำที่แปลว่าขนม
ของกินเล่น

ครึ่งเดียวก็สลายไปเหมือนฟองสบู่ กลายเป็นตลาดอันคึกคักที่ซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังจะจะคาคา

คุณตี๋มาที่นี่เพราะต้องการจะไปคุยธุรกิจกับบอสใหญ่ พอลงจากรถ เขาก็วิ่งหายไปทันที ทั้งชื่ออึ้งหึงกับกู๊ไปให้อยู่กันสองคน

ชื่ออึ้งหึงยื่นมือไปหากู๊ไป “ไปกัน จันพาไป”

กู๊ไปนั่งนั้น จากแบบนี้เหมือนกับตอนพวกเขาเดินลงไปตำหนักใต้ดินที่มณฑล X ก่อนหน้านั้นทุกประการ

เขามองฝ่ามือของชื่ออึ้งหึงที่แบมาทางเขา จากนั้นก็ยื่นมือไปวางบนนั้นอย่างไม่ลังเล เขาเงยหน้าขึ้นยิ้มแฉ่งให้ชื่ออึ้งหึง

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอบคุณชื่อด้วยครับ!”

ชื่ออึ้งหึงมองใบหน้ายิ้มแฉ่งของกู๊ไป นิ้วโป้งของเขาคลึงหลังมืออีกฝ่ายเบาๆ รู้สึกเหมือนมีขนนกมาขัดผ่านหัวใจ มันซาๆ คันๆ แต่ก็ทำให้เขารู้สึกสบายไปทั้งเนื้อทั้งตัวอย่างอธิบายไม่ถูก

เขาชะงักไปสองวินาทีแล้วจึงยิ้มปากน้อยๆ เอ่ยตอบเสียงเบา “ไม่รบกวนหรอก”

ตลาดปีศาจก็ไม่ได้เป็นสถานที่พิเศษอะไรมากมาย

มองจากภายนอกดูเหมือนหมู่บ้านธรรมดา เวลาเดินไปตามถนนก็เหมือนพวกเมืองโบราณที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวของมนุษย์

เพียงแต่หากเทียบกับเมืองโบราณที่ถูกทำให้ใหม่มาหลายครั้งหลายคราแล้ว สิ่งปลูกสร้างกับถนนหนทางที่นั่นกลับให้ความรู้สึกเป็นประวัติศาสตร์มากกว่าหน่อย ยิ่งไปกว่านั้นมันยังคึกคักมากทีเดียว คึกคักถึงขนาดที่เดินไหลชนไหลกันเลยทีเดียว

ส่วนปีศาจที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ก็ได้ไม่ได้อยู่ในร่างมนุษย์กันทุกคน

กู๊ไปมองพ่อค้าแม่ขายกับลูกค้าที่อยู่ในร่างแปลกประหลาดต่างๆ นานา ด้วยสายตาที่ไปตลอดทาง บางครั้งเขาก็เห็นปีศาจร่างมนุษย์กับร่างสัตว์อยู่ด้วยกัน แล้วยังทำใจกล้าเข้าไปถามด้วยว่าเขาขอถ่ายรูปได้หรือเปล่า

...ซึ่งก็แน่นอนว่าเป็นการทำเพื่อศึกษาเรื่องกล้ำเนื้อและโครงกระดูกของผู้มีร่างเป็นสัตว์

กู่ไปยังไม่เคยวาดร่างกายที่ดูพิเศษแบบนี้มาก่อนเลย

ชื่ออ๋หมิงชื่อ คัมภีร์ซานไห่ เวอร์ชันปีศาจมาเล่มหนึ่งแล้วก็ยื่นให้กู่ไป
“ลองอ่านดู”

หนังสือเล่มนี้สืบทอดมาถึงปัจจุบัน ส่วนหนึ่งก็เป็นเรื่องจริง ส่วนหนึ่งก็
ก็เป็นเรื่องเท็จ และยังมีสัตว์ประหลาดส่วนหนึ่งที่สูญพันธุ์ไปตั้งแต่แปดร้อยปี
ก่อน อีกส่วนหนึ่งยังคงหลงเหลือมา ตอนนั้นก็เริ่มจะทำฟาร์มกันแล้ว

แต่ก็เป็นเช่นเดียวกับมนุษย์ เหล่าปีศาจไม่ค่อยชอบการทำฟาร์ม
สักเท่าไรนัก พวกเขาชอบอะไรที่เป็นธรรมชาติมากกว่า

ส่วนเหตุผลนะหรือ ก็เพราะเนื้อหาของพวกสัตว์ประหลาดที่มาจาก
ฟาร์มเหล่านั้นกินแล้วให้ผลไม่ดีเยี่ยมเทียบเท่าพวกที่มาจากธรรมชาตินะสิ

อิทธิฤทธิ์ของพวกสัตว์ประหลาดที่อยู่ตามธรรมชาตินั้นยืนยาวเท่า
ชั่วอายุขัยมนุษย์เลยทีเดียว

แม้ว่าตอนที่เขียนคัมภีร์นี้ขึ้นมนุษย์จะมีอายุขัยเฉลี่ยเพียงสี่สิบห้าสิบปี
เท่านั้น สำหรับพวกปีศาจแล้วถือว่าไม่มาก แต่สี่สิบห้าสิบปีกับเวลาแค่สอง
สามปีก็ต่างกันไม่น้อยเลย

ยิ่งไปกว่านั้นราคาของเนื้อสัตว์ประหลาดจากฟาร์มก็ราคาแพงพอกัน

ถ้าขายทั้งตัวจะขายไม่ออก ปีศาจที่ทำฟาร์มสัตว์ประหลาดเหล่านี้จึง
ทำมันออกมาในรูปแบบของกินเล่น

พอปริมาณน้อย ฤทธิ์ของมันก็ต่ำ แม้ราคาจะแพงหน่อยแต่ก็พอ
ให้สัตว์ประหลาดทั่วๆ ไปซื้อไปเคี้ยวเล่นได้เดือนละสองสามห่อ ก็นับว่าพอ
แก้ปัญหาไปได้

ทว่าสำหรับคนที่ไม่ขาดเงินสักนิดอย่างชื่ออ๋หมิงก็ซื้อของกินเล่นที่ทำจาก
เนื้อสัตว์ประหลาดเหล่านี้ได้แบบไม่ลังเลสักนิด

ไม่ว่าเห็นอะไรกู่ไปก็ตื่นตาตื่นใจไปหมด ส่วนใหญ่หากกู่ไปชะเง้อดูอะไร
ชื่ออ๋หมิงก็จะซื้อให้ทั้งหมด เอาใจอีกฝ่ายแบบไม่มีขีดจำกัด

ถ้ากู่ไปไม่รับ เขาก็จะยึดใสมิติภพพาของตัวเอง คงมีสักโอกาสหนึ่ง
ที่จะเอาของพวกนี้ให้อีกฝ่ายไปนั่นละ

พวกเขาเดินจากต้นถนนสายหนึ่งมาจนสุดปลายถนน ของที่กู่ไปรับ

เอาไว้ก็มีเพียงแค่มัมมี่ที่ขึงไว้กับของกินเล่นสองสามซองเท่านั้น

แต่พฤติกรรมของชื่ออ้อหมีงในการซื้อของให้กูไปซึ่งเขาจูงมืออยู่โดยไร้หลักการ ไร้กฎเกณฑ์ และไร้ขีดจำกัด เป็นการเรียกสายตาเหล่าปีศาจบนถนนสายแรกให้มองพวกเขากันถ้วนหน้า

กูไปเคี้ยวของกินเล่น เดินข้างชื่ออ้อหมีงเพื่อให้อีกฝ่ายบังสายตาศาปีศาจเหล่านั้นให้

“คุณชื่อ ผมไปถ่ายรูปลักษณ์นั้นหน่อยนะ” กูไปชี้เจ้าของแผงขายซูชิไปกันอย่างระมัดระวัง

ชื่ออ้อหมีงพยักหน้า เห็นในหมู่ปีศาจมีแผงขายถังหูลู่ ผลไม้จากเขาปู่ใจ จึงชี้ทางนั้นแล้วก็ถามกูไป “อยากกินไหม”

กูไปมองตามแล้วก็ตอบอย่างร่าเริง “อยาก!”

ชื่ออ้อหมีงพยักหน้า “ถ่ายรูปเสร็จไปร่อนหน้าแผงนั้นนะ”

“ได้ครับคุณชื่อ” กูไปพยักหน้า มองชื่ออ้อหมีงหันไปซื้อถังหูลู่ ส่วนตัวเขาก็หันไปอีกด้าน เดินไปหาเจ้าของแผงคนนั้น

เขาเพิ่งจะเดินออกไปไม่ถึงสองก้าวก็รู้สึกเหมือนมีมือโดนรังเอาไว้ พอออกแรงดึงก็เอนไปข้างๆ ทั้งตัว จากนั้นเขาก็ถูกใครบางคนรับเอาไว้ ซ้อนเอวอุ้มขึ้น เพียงแวบเดียวก็ทะลุผ่านซอยเล็ก ๆ เข้าไปในโรงน้ำชาแห่งหนึ่งที่มีกำแพงกั้นจากถนน

กูไปมองภาพตรงหน้าเคลื่อนผ่านไปอย่างงง ๆ รอคอยทั้งทุกอย่างนิ่ง เขาจึงค่อยส่งเสียง “อ๊ะ” ออกมา

คนคนนั้นวางเขาลงให้นั่งบนเก้าอี้

กูไปมองคนที่ลักพาตัวเขามาแล้วก็เบิกตากว้างตกตะลึง

“พะ...พ่อ!”

กู่ลางขมวดคิ้วมองลูกน้อยของตัวเอง โนมัตว์เข้าไปดมกู่ไปฟุดฟิดอย่างไม่พอใจ แล้วก็เหยสีหน้ารังเกียจออกมา วินาทีต่อมาก็ฝืนอดกลั้นเก็บสีหน้านั้นไป

อสูรร้ายใหญ่ที่ทำให้ขวัญหนีดีฝ่อขมวดคิ้วแน่นจนแทบหนีบยุบตายได้ ทั้งที่สีหน้าดูไม่ยินดีแต่ก็พยายามทำเสียงให้อ่อนโยนลง เอ่ยเสียง

หยาบกระด้าง “เด็กน้อย ทำไมบนตัวมีแต่กลิ่นไอบ้องตันซื่ออึ้งหึงเต็มไปหมด
เลยล่ะ”

อสูรร้ายพูดไม่ทันขาดคำ ประตูใหญ่ของโรงน้ำชาก็โดนถีบจนเปิด
ซื่ออึ้งหึงยีนบังแสง ในมือมีถังหูลูไม้หนึ่ง รังสีอำมหิตแผ่ซ่านออกมา
ทั้งตัว “แกว่าใครบ้องตัน”



ศิกระหว่างพ่อและเพื่อนบ้านผู้ใจดี

ตอนที่ซื้ออสังหาริมทรัพย์ไปไม่ทันกู้ไปเขาก็ใจหายวาบ แต่ดีที่กู้ไปสวมมนตรา
สาทิสลักษณ์ปีเซี่ยะที่เขาให้เอาไว้สองอัน เขาจึงตามหาอีกฝ่ายพบได้อย่าง
รวดเร็ว

แต่ชื่ออสังหาริมทรัพย์ก็คิดไม่ถึงจริงๆ ว่ากู้หล่างจะอยู่ที่นี้

กู้หล่างเป็นใครนะหรือ

ก็เป็นอสังหาริมทรัพย์ตั้งแต่สมัยก่อนโบราณกาลที่เจอเทพกึ่งสังหารเทพ เจอ
พระกึ่งสังหารพระ ไม่มีสิ่งใดที่ไม่กลืนกินนะสิ

ธรรมชาติของเทพที่ถูกกำหนดเอาไว้ให้อยู่ในความหิวโหยชั่ววันจันทร์
แม้จะกลืนกินฟ้าดินเข้าไปก็ไม่อาจคลายความหิวโหยลงได้

ขณะเดียวกันนี้ก็หมายความว่ากู้หล่างจะควบคุมความอยากอาหาร
ของตนไม่ได้เลย ทว่าเมื่อมาอยู่ในแหล่งรวมปีศาจเช่นนี้ กู้หล่างกลับไม่ได้
ก่อความวุ่นวายแต่อย่างใด

ช่างทำให้ปีศาจไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

ส่วนกู้หล่างเองก็ไม่คิดว่าจะได้เผชิญหน้ากับชื่ออสังหาริมทรัพย์เช่นกัน

ว่ากันตามเหตุผลแล้วกันนะ เทพอสูรและอสังหาริมทรัพย์ดุร้ายโหดเหี้ยม
อย่างพวกเขา หากออกมาสถานที่เช่นนี้ก็จะต้องเก็บไปปราบซ่อนเร้นเอาไว้ให้ดี ๆ
ไม่อย่างนั้นอาจเกิดความโกลาหลอันน่ากลัวอย่างยิ่งได้

เทพอสูรยกตนสูงส่งเสมอมา พวกเขาทำให้ยวที่แบบนี้ด้วยตนเอง
น้อยครั้งนัก เห็นอาคารที่สูงที่สุดในตลาดปีศาจนั้นใหม่

นั่นก็คือสถานที่สำหรับต้อนรับแขกคนสำคัญโดยเฉพาะ ปกติแล้วเหล่าเทพอสูรก็จะไปที่นั่นเพื่อรับของที่ตนต้องการโดยตรง

แล้วชื่ออี่หมิงกับกู่หล่างมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

ความสัมพันธ์แบบศัตรูคู่อาฆาต

อสูรร้ายกับอสูรมงคลตีกันเรื่อยมาตั้งแต่ยุคก่อนโบราณกาลถึงยุคปัจจุบัน หากพบเจอกันซึ่งๆ หน้าก็ไม่ต้องคุยอะไรกันให้มาก ความหากไม่ใช่อสูรร้ายพุ่งเข้าไปอ้าปากจะกัดก่อน อสูรมงคลก็จะพุ่งเข้าไปเอากรงเล็บตะกุกหน้าอีกฝ่ายแทน

พวกเขาจะทะเลาะกันไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล

แล้วนับประสาอะไรกับครั้งนี้ที่กู่หล่างดาชื่ออี่หมิงว่าบ้องตื้น แถมชื่ออี่หมิงยังมาได้ยินอีก

กู่หล่างสีหน้าระแวงเต็มที่ แผ่พลังดูร้ายโหดเหี้ยมอย่างหาใดเปรียบขึ้นมาทันที ส่วนชื่ออี่หมิงก็ดูไม่มีทีท่าจะถอยสักนิด ออราของเทพอสูรยุคก่อนโบราณกาลที่เก็บซ่อนเอาไว้เพราะอยู่กับกู่ไปนั้น บัดนี้พลันเอ่อขึ้นมา

กู่ไปโดนหนีบอยู่ตรงกลาง เขารู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกดดันมาจากทั้งสองด้าน แสบจะหนีบเขาแบนเป็นแผ่นแข็ง

กู่หล่างกับชื่ออี่หมิงชะงักนิ่ง ต่างฝ่ายต่างหรีตามองกัน จากนั้นก็เคลื่อนไหวโดยพร้อมเพรียง

ชื่ออี่หมิงยึดถังหูลู่ใส่มือกู่ไป ส่วนกู่หล่างก็อุ้มลูกตัวเองกระโดดขึ้นหลังคา

“เด็กน้อย นิ่งดูอยู่ตรงนี้แล้วกันนะ” กู่หล่างชี้ไปที่ชื่ออี่หมิง “ดูพ่ออัดไอ้ปี่เซี่ยะตัวนี้”

ชื่ออี่หมิงแค้นเสียงเย็น เต็มไปด้วยความไม่พอใจ

มือของกู่ไปกำถังหูลู่ไม่แน่นหนา สมองของเขาส่งเสียงวิ้งๆ นี่คือการข้างเคียงจากตอนที่พลังของบอสใหญ่สองตนปะทะกัน

กู่ไปยังเป็นเพียงเด็กน้อยวัยโตผู้อ่อนแอ เมื่อปะทะกับรังสีพลังของบอสใหญ่สองตนโดยไม่ทันตั้งตัว เขาก็ได้แต่นั่งมึนอยู่กับที่ มองเห็นแต่ดวงดาวหลากสีวิ้งๆ

และตอนที่บอสทั้งสองกำลังแผ่รังสีข่มขวัญน่ากลัวอย่างไม่ลังเลใส่กันนั้นเอง ตีเหล็กยงจวินที่กำลังคุยกับเหล่าบอสแห่งตลาดปีศาจว่าจะให้ปีศาจใดชนส่งสินค้าจึงจะปลอดภัยที่สุด จู่ๆ ก็พลันตื่นตระหนกจนขนลุกไปทั้งตัว

แต่โชคดีตอนที่เขาออกจากเมือง S ก็พอจะตระหนักได้ว่าหากซื้ออี่หมิงกับกู่หล่างมาพบกันจะต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่

คุณตีเตรียมพร้อมอยู่นานแล้ว เขาคำหาในกระเป่าเสื้อแล้วก็ล้วงเอาจานอาคมออกมา วิ่งลี้มลุกคลุกคลานออกไป ไม่พูดพริ้วทำเพลงก็เดินพลังปีศาจแล้วโยนจานอาคมขึ้นฟ้า

วินาทีต่อมาลายคลื่นไร้รูปลักษณะก็ลงมาปกคลุมตลาดปีศาจทั้งหมด ส่วนเทพอสูรกับอสูรร้ายผู้ดูร้ายโหดเหี้ยมทั้งสองที่กำลังชดักกันอยู่ก็โดนกันเอาไว้หน้านอกเขตอาคมโดยสิ้นเชิง

กู่ไปนั่งอยู่บนหลังคา กว่าจะได้สติจากภวังค์ก็ไม่ง่าย เขาเงยขึ้นมองปีศาจผู้ดูดันไร้เทียมทานกลางอากาศกับ...

กู่ไปมองอสูรยักษ์ที่คาดว่าจะเป็นพ่อของเขา สีหน้าเต็มไปด้วยความตะลึงงัน

ตัวเป็นแพะหน้าเป็นคน พันเป็นเสือมือเป็นคน ตรงที่ควรเป็นดวงตาบนใบหน้าก็ไม่มี แต่ดวงตากลับไปอยู่ใต้รักแร้

กู่ไปดูพ่อของเขากับซื้ออี่หมิงสู้กันดูเดือดด้วยความรู้สึกทำอะไรไม่ถูกเลือดสาดกระเซ็นออกมาทุก ๆ นาที

กู่ไปลุกพริบขึ้นยืน หลังคาเอียง ๆ ที่เขาอยู่นั้นลื่นมาก แต่ก็ไม่กล้ากระโดดลงไป ได้แต่เดินวนเวียนด้วยความร้อนรน

“พ่อ!” กู่ไปตะโกนเรียกด้วยความร้อนใจ

เทาที่ยกด์หลังของปีศาจเต็มคำ ทั้งเกล็ดทั้งเนื้อโดนเขากัดฉีกออกมาด้วยกัน ปีศาจราวกับไม่รู้สึกรู้สึถึงความเจ็บปวดแม้แต่น้อย เขาคำรามด้วยเสียงมังกรอย่างเกรี้ยวกราด ฟาดทางใส่ลำตัวของเทาเทียอย่างแรง เสียงกระแทกรุนแรงฟังแล้วชวนให้ปวดฟัน เทาเทียถึงกับตัวกระเด็นออกไป

กู่ไปสุดปากซัด “คุณซื้อ!!”

อสูรยักษ์สองตนที่กำลังฉีกทั้งกันและกันไม่ได้แบ่งสมาธิมาสักนิด

คงเพราะพวกเขาสองตนกลัวว่าใช้มนตร์แล้วจะทำให้ตลาดปีศาจตลอดจนเทือกเขาทั้งหมดพังทลายไปด้วย อสูรย์กับทั้งสองจึงพร้อมใจกันเลือกวิธีต่อสู้ที่ดั้งเดิมที่สุดและโหดร้ายป่าเถื่อนที่สุด

เทพอสูรตัวใหญ่มักร่วมกับอสูรร้ายต่อสู้ตะลุมบอน สิ่งที่ทำให้ผู้ชมแทบหยุดหายใจคือความดุร้ายและโหดเหี้ยมที่มาจากยุคอดีตกาลนี้

เหล่าปีศาจด้านล่างล้วนไปซ่อนตัวเพราะกลัวจะโดนลูกหลง ส่วนกู๋ไปเคยเห็นการต่อสู้แบบนี้ที่ไหนกัน เขาร้อนใจจนกระหึบเท้าเร่าๆ สองตาแดงก่ำ เขาเดินวนเวียนอยู่บนหลังคาลายรอบก็ยังไม่หาที่ลงไม่ได้ ในมือไม่มีของที่ใช้เป็นอาวุธได้เลย นอกจากกล้องถ่ายรูปก็มีแค่สมุดกับถังหูลุ่ไม้หนึ่งเท่านั้น

กู๋ไปร้อนรนจนเหมือนไอวิญญาณทั่วทั้งตัวจะระเบิด เขาสะบัดมือจะโยนถังหูลุ่ขึ้นฟ้า

ตีเหลียงจวินรีบมาหากู๋ไปอย่างด่วนจี๋ พอมาถึงเขาก็ต้องตกใจกับไอวิญญาณทั่วทั้งตัวของกู๋ไปอย่างแรง จากนั้นก็เข้าไปดูถังหูลุ่ไม้ นั่นพอรู้ว่า เป็นผลไม้เขาบูโจวก็จัดการยึดมันใส่ปากกู๋ไปโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

“ไม่เป็นไรนะ พวกเขาตีกันแบบนี้เป็นเรื่องปกติแหละ” คุณตีว่า “แค่ดูโหดไปหน่อยเท่านั้นเอง”

กู๋ไปโดนยึดถังหูลุ่เข้าปาก ความวุ่นและเดือดดาลในใจก็เหมือนลูกโป่งโดนเจาะ มันหายพริบไปทันที

ภูตจิ้งจอกมองไอวิญญาณของเด็กน้อยค่อยๆ สงบลงแล้วก็แสดงออกถึงความพบเจออะไรมามากของตัวเอง “พวกเขาตีกันแบบนี้มาหลายปีแล้ว ยังไม่มีใครแพ้ใครชนะเลย สู้มือเปล่ายังไม่มีการได้เปรียบเสียเปรียบเข้าไปใหญ่”

ตีเหลียงจวินพูดไม่ผิดเลย เขาชี้ให้กู๋ไปดูร่องรอยการบาดเจ็บจากการต่อสู้ก่อนหน้านี้ของทั้งคู่ กู๋ไปพบว่าผ่านไปไม่นานแผลจากการต่อสู้ก็ฟื้นตัวมาเป็นเหมือนตอนแรกเริ่ม ไม่มีรอยแผลให้เห็นแม้สักนิด

“เฮ้อ สัตว์วิเศษที่ฟ้าดินเลี้ยงดูมาอย่างพวกเขานี้มันดีเสียจริง เวลาฟื้นตัวก็เร็วเหลือเกิน”

ภูตจิ้งจอกดึงให้กู๋ไปที่สงบลงเพราะผลไม้เขาบูโจวกลับลงไปนั่งบนหลังคาอีกครั้ง ทั้งยังล้วงเอาของกินเล่นของเล็กๆ หลายซองออกมาแบ่งให้

กูไปด้วย

“ไม่ได้เห็นพวกเขาสู้กันมาหลายร้อยปีแล้ว หาตุยามากนะ”

ความหมายก็คือพวกเรามาหนึ่งเม้าท์พลางมองสองคนนั้นตีกันจนเหนื่อย
ได้ก็ตีแล้ว

กูไปลูบอกที่หัวใจเพิ่งจะเต้นรัวด้วยความร้อนรนเมื่อครู่ คราวนี้มัน
สงบลงโดยสมบูรณ์แล้ว

เขามองถึงหูลูในมือ คาดว่าถึงหูลูนี้ก็คงไม่ใช่ถึงหูลูธรรมดาอีกนั่นละ

กูไปใจเย็นลงแล้วก็มองตีเหลี่ยมจวินที่มีท่าที่นิ่งเฉยราวกับว่าการสู้กัน
แทบตายเหนือหัวนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาสุดๆ จากนั้นก็ถึงเลขอยู่สองวินาที
ระหว่างคำถามว่า “พ่อผมเป็นตัวอะไร” กับ “หลายร้อยปีเธอ” สุดท้ายก็เลือก
คำถามแรก

“คุณตี พ่อผมเป็นตัวอะไรเธอครับ” กูไปถาม

“...ก็ไอ้ตัว...” ตีเหลี่ยมจวินเงยหน้ามองอสุรยักษ์สองตนเหนือหัว
แวบหนึ่ง เขาตอบด้วยท่าทางอึกอัก “เทาเทียไง”

กูไปอึ้งไปสองวินาที

เทาเทียคืออะไร รู้ แต่บันทึกต่าง ๆ นานาเกี่ยวกับเทาเทียนั้นมีมากมาย
เหลือเกิน และแยกไม่ออกด้วยว่าเรื่องไหนจริงเรื่องไหนเท็จ

แต่ดูจากท่าทีของคุณชื้อกับคุณตีแล้ว ต่อให้กูไปจะส่องซ้ำแคไหน
ก็ยังไม่รู้สักได้ถึงความไม่ปกติ

เขาพูดเบา ๆ “พ่อผม...ไม่ดีมาก ๆ เลยเธอครับ”

“ก็ไม่ใช่ว่าดีหรือไม่ดีหรอก” ภูตจิ้งจอกคิดเล็กน้อย เขาพูดอย่างคน
ที่ยังพอจะมีความใจดีอยู่บ้าง “ไม่ว่าจะเป็นอสูรมงคลหรืออสูรร้าย พวกเขา
ก็ทำอะไรตามสัญชาตญาณทั้งนั้นแหละ นายจะไปใช้มาตรฐานของมนุษย์มาวัด
ไม่ได้หรอก...ถึงจะเรียกอสูรร้ายหรืออสูรมงคลอะไรก็ตาม ไอ้คำจำกัดความ
พวกนี้เดิมทีคนกำหนดก็คือมนุษย์นั่นแหละ”

ถ้าเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นสิริมงคลและความอุดมสมบูรณ์ก็คือ
อสูรมงคล

ถ้าเป็นสัญลักษณ์แห่งการทำลายล้างและอันตรายก็คืออสูรร้าย

ที่จริงพวกเขาล้วนเป็นสัญลักษณ์ตามธรรมชาติที่ฟ้าดินลิขิตให้ถือกำเนิดมาทั้งสิ้น มีความอุดมสมบูรณ์ก็ต้องมีความแห้งแล้งอดอยาก มีความปลอดภัยก็ต้องมีอันตราย มีการถือกำเนิดก็ต้องมีการทำลายล้าง

ใครบ้างบอกได้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ถูกต้อง

ไม่มีใครพูดได้หรือกว่ามันไม่ถูกต้อง

เพียงแต่อสูรร้ายถูกกำหนดมาให้สรรพสิ่งหวาดกลัวและต่อต้านเท่านั้น...ถึงอย่างไรสิ่งมีชีวิตที่มีปัญญาทั้งหลายก็คงไม่ยินดีให้ตนต้องกลายมาเป็นอาหารอยู่แล้ว

เหล่าอสูรมงคลกลับไม่สนใจเรื่องนี้ แต่การผลักดันตามธรรมชาติก็กำหนดไว้ว่าหากพวกเขาพบเจออสูรร้ายซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการทำลายล้างและอันตรายเมื่อใดก็ต้องจัดการเสียเมื่อนั้น

ทว่าอสูรร้ายนั้นต่างออกไป

อสูรร้ายปกติเอาใครก็จัดการทั้งหมดอยู่แล้ว ทว่าทั้งโลกล้วนเป็นศัตรูกับพวกเขา สรูปคือเจออะไรก็จะต่อยตีไปหมด ไม่มีผิดไปจากนี้

กู่หล่างเห็นเทพอสูรพวกนั้นแล้วรู้สึกชัตกตาเรื่อยมา ส่วนซื่ออี้หมิงก็เห็นอสูรร้ายพวกนั้นแล้วรู้สึกชัตกตาเรื่อยมาเช่นกัน ประกอบกับเมื่อเห็นนานมาแล้ว กู่หล่างเคยขโมยคลังสมบัติเล็กๆ ของเขาไปด้วย ก็ยังมีเรื่องให้เคียดแค้นเพิ่มพูนไปอีก

เทียบกับสมัยก่อนโบราณกาลที่ต่อสู้กันแบบเอาให้ถึงตายไม่มียั้งมือแล้วคราวนี้แม้จะยังกันอยู่บ้าง แต่วิธีการระบายนามธกกลับละเอียดยิ่งกว่า

ถึงอย่างไรเวลาสู้กันแบบใช้มนตร์ ต่อให้เป็นสัตว์วิเศษที่ฟ้าดินเลี้ยงดูมาอย่างพวกเขาก็ต้องพังกันสักระยะหนึ่ง แต่หากสู้มือเปล่า ต่อให้ระบายนามธกหนักหนาเพียงใดก็ไม่ต้องพังกันใด ๆ

กู่หล่างสู้กับซื่ออี้หมิงตั้งแต่ช่วงสายไปถึงฟ้ามืด แล้วก็สู้ตั้งแต่ฟ้ามืดไปจนฟ้าสว่างอีกครั้ง

สู้กันจนฤทธิ์จากถังหูลุ้มนั้นของกู่ไปหมดไปโดยสมบูรณ์ เขาร้อนรนไม่ไหว ขณะกำลังร้อนใจก็พลิกมือโยนกลองเอสแอลอาร์ลูกรักของตัวเองไปทางพวกเขา อสูรยักษ์สองตนจึงค่อยหยุดต่อสู้กันอย่างไม่เต็มใจนัก

หยุดสู้กันแล้วก็ยังใช้สายตาพาดพันกันอยู่ ท่าที่แบบฉันจะปล่อยแกไปชั่วคราวแล้วเดี๋ยวจะกลับมาคิดบัญชีที่หลังอะไรอย่างนั้น

กูไปยืนอยู่นหลังคา เขามองพอกับเพื่อนบ้านผู้สนใจดีที่กลายเป็นร่างกลับมาเป็นมนุษย์ยืนประจันหน้ากันอยู่บนถนนข้างล่าง เขาตระหนักรู้ว่าแม่แต่เสื้อผ้าของทั้งสองยังไม่ยับไม่ยุ่งสักนิด แล้วก็อดพ่นลมหายใจยาวเหยียดไม่ได้

ก็อบคิดว่าเขาต้องเก็บซากพ่อผู้แขนขาขาดเสียแล้ว หรือไม่ก็อาจจะต้องเก็บซากเพื่อนบ้านผู้ใจดีที่โดนกัดเนื้อแหว่งเป็นจุดๆ

ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้วๆ

กูไปนึกกินดี เขายื่นมือออกไปสะกิดจุดจิ้งจอกข้างกายที่หลับไปแล้ว เพราะอยากจะลงข้างล่าง

สองคนข้างล่างเดาความคิดเขาได้ ต่างพากันเดินมาถึงด้านล่างของหลังคาอย่างพร้อมเพรียงแล้วกางสองแขนออก

กู่กลาง “เด็กน้อย พ่อมารับแล้ว”

ชื่ออ๋หมีง “โดดลงมาเลย”

พวกเขาพูดไม่ทันขาดคำก็หันขวับไปมองกันและกัน ดวงตาวาวโรจน์ “นั่นลูกฉัน!” กู่กลางตะคอก “ไอ้ลูกวัวซี้ดอย่างแกมีส่วนร่วมอะไรด้วย!”

ชื่ออ๋หมีงหัวเราะเสียงเย็น “ลูกแกเหรออ คลอดมาเองรึไง”

กู่กลางชะงักไปทันที

เฮ้ย จะโมโหแล้วนะเพ้ย!

กู่กลางผู้พูดไม่ออกเริ่มอยากต่อยต้ออีกแล้ว

ชื่ออ๋หมีงไม่สนใจ เขาเงยหน้ามองกูไปต่อไปแล้วก็พูดเบาๆ “ลงมาฉันรับนายเอง”

กูไปมองพ่อตัวเองที่กำลังจะอาละวาดด้วยความโมโห แล้วก็มองคุณชื่อผู้สงบนิ่งดูคนที่รีบชนะไปแล้ว เขารู้สึกแผ่นหลังชาวบ

กูไปลี้ลมมองคนนั้นที่ มองคนนี่ที่ คิดไปคิดมาสุดท้ายก็หันไปมองจุดจิ้งจอกที่ตื่นแล้วและกำลังนั่งใส่ใจเรื่องชาวบ้านอยู่ เขาเอ๋อเบาๆ “คุณดี

พาผมลงไปนะ?”

ภูตจิ้งจอกที่กำลังใส่ใจเรื่องชาวบ้านอย่างสนุกสนานถึงกับสะดุ้งเหือก
โตนสายตาดูจคมืดของบอสทั้งสองบาดเดือนเหมือนลมหนาวบาดผิว



คิดว่าที่เขาเลี้ยงลูกมาสอนรียกว่าปีโกทหรือโอ

ชื่ออัทม์กับกุกกล่าวได้รับเชิญไปอาคารที่สูงที่สุดในตลาดปีศาจ

รวมไปถึงภูตจิ้งจอกที่ยังคงสันสะท้านไม่หาย กับกู่ไปที่ตัวติดแน่นแน่นกับภูตจิ้งจอกเพื่อไม่ให้ตัวเองตกลงไปในสนามรบอันแปลกประหลาดข้างหน้านั้น

กล้องเอสแอลอาร์ที่กู่ไปโยนไป ชื่ออี้หิมรับเอาไว้ได้ จึงคืนกลับมาถึงมือเขาด้วยสภาพไร้รอยขีดข่วน

กู่ไปกอดกล้องกับสมุด เขาไม่ได้นอนตลอดหนึ่งวันหนึ่งคืน แต่สติสัมปชัญญะยังครบสมบูรณ์ดีอย่างน่าทึ่ง

เขาเดินตามเข้าอาคารที่สูงที่สุดนั้นไปด้วย ทั้งสี่ได้รับเชิญเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ห้องโถงใหญ่นี้มีเสน่ห์แบบโบราณๆ ตอนนีที่นั่งประธานว่างอยู่ ส่วนที่นั่งสองฟากมีน้ำชาวางเอาไว้

กู่กลางกับชื่ออี้หิมมองกันไปมองกันมา พวกเขาไม่ได้ไปแย่งที่นั่งประธานกัน แต่กลับนั่งลงที่นั่งด้านหน้าโถงทางซ้ายหนึ่ง ทางขวาหนึ่ง

กู่ไปมองทางนี้ที มองทางนั้นที เมื่อเห็นว่าคุณตีไปนั่งฝั่งชื่ออี้หิมแล้ว เขาก็ทิ้งความลังเลแล้ววิ่งตู่ตู่ไปหาพ่อตัวเองก่อนจะนั่งลงข้างๆ

ชื่ออี้หิมเหลือบมองกู่ไป คิ้วขมวดหน้อยๆ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

กู่ไปยิ้มให้ชื่ออี้หิม เขาลากเก้าอี้เข้าไปใกล้พ่อตัวเองอีกหน่อย นั่งติดกันอย่างมีความสุข

กู่กลางลำพองใจเหลือเกิน

เขาหยิบโสมโบราณออกมาจากในเสื้อ กู๋ไปยังไม่ทันมองให้ชัดก็รู้สึกได้ว่ามีกลิ่นหอมเย้ายวนโซซึมา

เขามองสิ่งนั้นแล้วก็อึ้งไป “โสม?”

“ต้องบอกว่าโสมพันธ์ปี จับมาให้ลูกเลยนะ” กู๋หล่งว่าพลาจจะส่งสิ่งนั้นให้ลูกของตน แต่ก็นึกได้ว่าโสมโบราณตอนนี้เจ้าเล่ห์นัก ดังนั้นจึงเก็บกลับไปใหม่ “เดี๋ยวกลับไปล้างให้สะอาดแล้วค่อยกินนะ”

กู๋ไปคิดว่าถ้าเขากินเข้าไปอาจเลือดกำเดาไหลได้

ชื่ออี้หมิงนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม เขามองกู๋ไปกับกู๋หล่งอยู่ครู่ใหญ่จึงค่อยเอ่ยปาก

พอเริ่มพูดมาก็เข้าประเด็นทันที “กู๋หล่ง กู๋ไปเป็นลูกใคร?”

กู๋หล่งเพิ่งจะเก็บโสมหัวนั้นเรียบร้อยก็ได้ยินคำถามนี้ เขาชะงักก่อนขมวดคิ้ว “ลูกของฉัน”

ชื่ออี้หมิงมองออกทะเลลูปรูปร่างแบบเท่า ๆ “เหลวไหล”

กู๋หล่งตบโต๊ะ “แล้วทำไมฉันต้องบอกแก?”

คำตอบนี้เท่ากับประทับตรายืนยันแล้วว่ากู๋ไปไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ของเขา

แน่นอน

กู๋ไปเตรียมใจมานานแล้ว แต่จะมากจะน้อยเขาก็ยังผิดหวังอยู่ดี

เขาก็หันหน้า นั่งเล่นกลิ้งในมือเจียบ ๆ ไม่พูดอะไรอีก

กู๋หล่งเป็นคนหยาบกระด้างไม่ละเอียดยลลอ ทั้งยังสะเพร่าอีก เขาไม่รู้ลึกนิตว่าลูกน้อยของตนรู้สึกอย่างไร ยังถามชื่ออี้หมิงกลับไปอีก “แล้วแกเป็นอะไรกับลูกฉัน พาเขามาที่นี่ทำไม?”

ชื่ออี้หมิงมองกู๋ไปแวบหนึ่ง ปลายนิ้วที่ถือถ้วยชาสั่นเล็กน้อย แต่ก็ระงับเอาไว้ได้

เขาก็ไม่ตอบคำถามของกู๋หล่ง ทั้งยังถามกลับไปเช่นกัน “แกรู้ใช่ไหมว่ากู๋ไปคิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์มาตลอด?”

กู๋หล่งเตรียมจะตะคอกกลับอีกฝ่ายโดยไม่แม้แต่จะคิด แต่พอรู้ตัว เขาก็หันขวับไปหากู๋ไป

กู๋หล่ง “...”

กู่หล่าง “เด็กน้อย?”

กู่ไปเผยหน้า เขายิ้มประดักประเดิดพลางมองพ่อของตน

เปลวไฟแห่งความมอดแค้นของกู่หล่างซงกั๊งกันไปทันที

เขาเกาหัว ว่ารุ่นหลานลานควบคุมตัวเองไม่ค่อยอยู่ เขาหันไปมองกู่ไป
แล้วก็ค่อยๆ ใจเย็นลง

คนอื่นมองไม่เห็น แต่ชื่ออี้หมีงมองเห็นชัดเจนแจ่มแจ้ง ไอความรุนแรง
บ้ำคลั่งบนตัวกู่หล่างกำลังค่อยๆ โดนสะกดเอาไว้ทีละนิด

ชื่ออี้หมีงเล็กคิ้ว

ช่างชวนให้อึ้งทึ่งเหลือเชื่อจริง ๆ

“เด็กน้อยนี่นั่นเป็นคนเก็บมา” กู่หล่างตอบเสียงกระด้าง เห็นได้ชัดว่า
ไม่เต็มใจนัก แต่เขาก็ยังฝืนอธิบายเต็มที่ “ก่อนหน้านี่ไม่นานไปเจอบอกฉัน
ว่าให้ไปทางตะวันตก จะเจอของที่ทำให้ฉันสงบลงได้”

ชื่ออี้หมีงซงกั๊ง “ก่อนหน้านี่ไม่นาน?”

“ก็คือที่สู้กับแกครั้งก่อนนั่นแหละ” กู่หล่างตอบด้วยความรำคาญ

ครั้งก่อนที่สู้กัน ก็คือสามร้อยปีก่อน

สำหรับตัวตนอย่างพวกเขาแล้ว มันก็คือก่อนหน้านี่ไม่นานจริงๆ นั่นละ

น้ำเสียงของเขาทำให้ชื่ออี้หมีงหงุดหงิดขึ้นมาเล็กน้อย เขาอยากจะอัด
ไอ้ศัตรูสวรรค์สร้างนี่ขึ้นมาอย่างไม่อาจควบคุม

กู่หล่างก็ชักอยากจะลงมือแล้วเหมือนกัน ตั้งแต่ก่อนโบราณกาลมา
เขาไม่เคยพุดคุยกับชื่ออี้หมีงอย่างสงบสันติขนาดนี้มาก่อน และไม่เคยมา
นั่งคุยกันได้ชัชวาคาเดียวกันอย่างนี้ด้วย

มีครั้งไหนบ้างที่เจอกันแล้วไม่ตีให้ตายกันไปข้าง ตอนนั้นพอเห็นชื่ออี้หมีง
นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ได้กลืนปี๋เสียบนตัวลูกน้อยของตัวเอง กู่หล่างก็โมโห
เหลือเกิน

กู่ไปมองคนนี่ที มองคนนั่นที เขาคิด แล้วก็กระตุกชายเสื้อพ่อ “แล้วไง
ต่อล่ะพ่อ”

“แล้วพ่อก็ไปทางตะวันตกนะสิ เลยกีบแกมาได้ อยู่กับลูกกระยะหนึ่ง
ก็สามารถรักษาความรู้สึกอิมทอ้งไปได้สักพัก” กู่หล่างซงกั๊ง เอ่ยเสริมอย่าง

ไม่ค่อยยินดีเท่าใดนัก “เด็กน้อย แก่ก็เหมือนกับพ่อ เป็นสัตว์วิเศษที่ฟ้าดิน
เลี้ยงมาเหมือนกัน จะเรียกพ่อว่าพ่อก็ไม่มีอะไรผิดนี่นา!”

ที่จริงเรื่องนี้ก็โทษกู่หล่างไม่ได้จริง ๆ

ไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่นหรอก จะมีปีศาจน้อยที่ไหนบ้างเกิดมาแล้วไม่รู้
ว่าตัวเองเป็นปีศาจ

อย่างน้อยในความคิดของกู่หล่าง มันก็เป็นสัญชาตญาณที่ติดมา
ตั้งแต่เกิด

สัตว์วิเศษที่ฟ้าดินเลี้ยงมาอย่างพวกเขา หลังจากถือกำเนิดมาก็ต้อง
อยู่ในช่วงอนาถะหลายร้อยปี จึงมีสัญชาตญาณชัดเจนแจ่มแจ้งและมีความ
สามารถในการเอาตัวรอดที่แข็งแกร่ง ใครจะเหมือนกู่ไปทีผ่านยุคป่าเถื่อน
มาแล้ว แต่กลับยังเป็นกระดาษขาวอยู่

ไม่ว่าอย่างไรกู่หล่างก็คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าในสมองของสัตว์วิเศษที่ฟ้าดิน
เลี้ยงดูมานั้นจะรู้อะไรเลยได้อย่างไรกัน

เหมือนอย่างเขา ชื่ออ้อหมีง ไปเจอ พยัคฆ์ขาว มังกรคราม ฉยงฉี¹
เมื่อผ่านช่วงอนาถะไปแล้วก็จะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเองอย่างชัดเจน
มาก ๆ ว่าโดยธรรมชาติตนควรจะทำอะไร ศัตรูคืออะไร เป็นสัญลักษณ์ของ
อะไร ร่างจริงของตนเป็นอะไรก็รู้อะไรชัดเจนแจ่มแจ้ง

กู่หล่างตระหนักว่าตนหาเรื่องใส่ตัวเข้าให้แล้ว เขาทำอะไรไม่ถูก แต่
เรื่องที่เขาหามาใส่ตัวนี้หนึ่งในศัตรูตามธรรมชาติของเขาก็เป็นคนค้นพบ กู่หล่าง
รู้สึกอับอายและโมโหอย่างควบคุมไม่อยู่อีกครั้ง

ชื่ออ้อหมีงฟังแล้วก็รู้สึกแปลก ๆ เขาถาม “ถ้าจิ้งร่างจริงของกู่ไปคือ
อะไร”

“ไม่รู้” กู่หล่างตีมน้ำชาอีกหนึ่ง เขาจิบปาก “ตอนที่เจอเขาก็ตัวโตแล้ว
เดินได้กระโดดได้ แอ้งนิดหน่อย หลังจากนั้นมากก็ไม่เคยเห็นร่างจริงเลย”

¹หนึ่งในสี่อสูรร้ายในคัมภีร์ซานไห่ ร่วมกับหุนตุน เถาอู๋ และเทาเทีย โดยฉยงฉี
มีลักษณะเหมือนเสือ ขนาดตัวเท่ากับวัว มีปีกหนึ่งคู่ นิสัยดุร้าย ชอบกินคน ไม่รักดี
ไม่เชื่อถือใคร ไม่เชื่อคำพูดคนดี เชื่อแต่คำพูดแย่ ๆ ของคนอื่น

กู่หล่างหิวโหยมาหลายปี ก่อนหน้านี้ที่เขาดูร้ายโหดเหี้ยมส่วนมากก็เพราะโมโหหิว หิวมาก ๆ แล้วกินไม่อิ่มก็ไปก่อเรื่องอาละวาดเบี่ยงเบนความสนใจทั้งวันทั้งวัน

ภายหลังพอได้ยีนที่ไปเจอบอกเขาก็มุ่งหน้าไปทางตะวันตก ตอนเจอกู่ไปเจ้าเด็กน้อยขนาดตัวเท่ามนุษย์อายุหนึ่งขวบนิด ๆ หนึ่งเหม่อลอยเปลือยกายอยู่ในป่าลึก ดูก็รู้อย่างไม่ผ่านช่วงอาหารยะหลังถือกำเนิด

แต่ตอนนั้นเองกู่หล่างก็ค้นพบว่าความรู้สึกหิวโหยของตัวเองค่อย ๆ ถูกกดเอาไว้ หลังจากนั้นเขาก็คิดว่านี่น่าจะเป็นสิ่งที่ไปเจอบุคคลถึง จึงเก็บเด็กคนนั้นมาโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

เขาไม่ได้ถือสาว่าลูกของเขาจะเป็นตัวอะไร ตัวเขาเอาเปรียบเด็กน้อยขนาดนี้ ย่อมต้องดูแลกู่ไปเป็นอย่างดี

คิดว่าที่เขาเลี้ยงลูกอยู่สองร้อยกว่าปีนี่โกหกหรือเงา

หากไม่ใช่เพราะเขาพากู่ไปไปหลบตรงนั้นที่ซ่อนตรงนี้ที่เพราะกลัวสัตว์อื่นจะมาคาบไปละก็ กู่หล่างจะหายตัวไปนานขนาดนี้โดยไม่ปรากฏตัวออกมาเลยได้อย่างไรกัน

เวลาี่สิบกว่าปีหลังนี่ยิ่งอธิบายง่ายเข้าไปใหญ่

กู่หล่างเป็นคนเก็บของไม่อยู่ ถึงอย่างไรธรรมชาติของเขาก็เป็นอย่างนี้หลายปีมานี้ไม่ว่าสมบัติอะไรก็ไม่สะสมเอาไว้ แต่ลูกน้อยก็ต้องผ่านวัยโตไปให้ได้

แล้วเขาจะทำอะไรได้เล่า

เขาก็ได้แต่ออกไปหาของสำเร็จรูปนะสิ แล้วก็คอยกลับมาดูลูกทุกสามวัน ห้าวันว่าลูกยังไม่โดนสัตว์อื่นคาบไป และจะได้คอยสะกดความรู้สึกหิวโหยที่ค่อย ๆ เพิ่มขึ้นของเขาเองใหม่อีกครั้งด้วย พอพินตัวแล้วก็เผ่นออกไปหาของต่อ

ยุคนี้โอวีญญาณก็หดหาย ไม่ค่อยมีของดี ๆ สักเท่าไร กู่หล่างจะไปแย่งชิงมาก็ไม่ได้ ถ้าเขาทำอะไรเอ็กเกริกแล้วโดนรูมโจอมตีจะไม่กลายเป็นเรือใหญ่ล่มจมหรือ

เขาพยายามเก็บหอมรอมริบเสียบ ๆ อยู่สิบกว่าปี สุดท้ายก็ยังไม่ได้อะไร

เป็นขึ้นเป็นอันหนัก แล้วยังต้องคอยหลบพวกเทพอสูรที่เหาะเหินเดินอากาศ อยู่เหนือหัวทุกสามวันห้าวันไม่ให้มาเจอตัวเขาได้อีก เพื่อหลีกเลี่ยงการต่อสู้ ซึ่งจะทำให้เขาหาของกลับมาให้ลูกข้างไปอีก

กู่หล่างอดทนอดกลั้นจนไม่รู้จะกลั้นอย่างไรแล้ว

ชื่ออี้หมิงฟังกู่หล่างตบโต๊ะกล่าวโทษพวกเขาอย่างเดือดดาลว่าพวก เทพอสูรนี้ประสาทรึเปล่า คอยแต่เตร็ดเตร่อยู่บนฟ้าได้ทุกว่าวันไม่จบไม่สิ้น

เทาเทียบท่าทอจนใจคุณุ่น ม้วนแขนเสื้อจะทำจะต้อยตีอีกรอบ

ชื่ออี้หมิงหันไปมองกู่ไป

กู่ไปซาบซึ่งใจแทบแย้ เขามองพ่อตัวเองตาแป๋ว จากนั้นก็ยื่นมือไป กอดกู่หล่างเอาไว้ ชูไบบหน้าลงกับอกพ่อ ชูชี้เหมือนแมวที่สนิทกับเจ้าของ มากๆ ตัวหนึ่ง

กู่หล่างสีหน้าดูร้าย คราวนี้กลับไม่รู้จะวางมือวางไม้เอาไว้ตรงไหน เขา แข็งทื่อไปทั้งตัว ลักพักก็ยกมือขึ้นตบหลังกู่ไปเบาๆ

ชื่ออี้หมิงตีมน้ำชา รอจนกู่ไปใจเย็นลงและชูชี้จนพอใจแล้วจึงค่อย ถามอีก “แกเอาบุญแจจิวโจวซานใหม่มาจากไหน”

กู่หล่างมีลูกมาชูชี้ใกล้ชิดด้วยก็ลูบผมลูกไปพลาง ตัวเลขวัดระดับ อารมณ์ทะเลดูตารางไปแล้ว

ชื่ออี้หมิงถามมา เขาก็ตอบไป “ไปเจอให้มา บอกว่าวัยโตอยู่ใน เขตอาคมใหญ่จะปลอดภัยกว่า”

ชื่ออี้หมิงกระจ่างแล้ว

เขามองกู่หล่าง ผีนกดลัญชาตญาณที่มีต่อศัตรูตามธรรมชาติ ไม่มอง เทาเทียบตนนี้ด้วยอคติไปเสียทีเดียว

จากนั้นเขาก็พบว่าไม่ว่าตรงไหนเขาก็ยังรู้สึกขัดตาอยู่

บัพัตตรูโดยธรรมชาติที่มันมีอิทธิพลรุนแรงจริงๆ ความคุมตัวเองไม่ให้ อคติไม่ได้เลย

“กู่ไปมีพรสวรรค์เรื่องการวาดภาพวิญญูณ” ชื่ออี้หมิงพยายามอีกรอบ แล้วยังเลิกคิดอคติกับกู่หล่างไม่ได้เสียที เขาจึงเลิกพยายาม แต่ค่อยๆ พุดแทน “ตอนนี้สถานการณ์เป็นยังไงแก่ก็รู้ กู่ไปสำคัญมาก”

กู่หล่างขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่ารู้เรื่องนี้ดี “แล้วยังไง ฉันไม่ปล่อยลูกตัวเองให้ไปคลุกคลีกับพวกเทพอสูรอย่างพวกแกหรอกนะ”

กู่หล่างพูดจบก็ชะงัก “ยกเว้นไปเจอ”

ตอนนี้กู่หล่างมีลูกอยู่ เขาจึงรู้สึกอึดอัดทุกสิ่ง พอไม่หิว ทั้งเนื้อทั้งตัวก็รู้สึกสบาย

อสูรร้ายอย่างพวกเขาที่จริงแล้วทำตัวเท่าที่เดียว ตัวเองสบายแล้วจะไปสนใจทำไมว่าคนอื่นจะเป็นอย่างไร ต่อให้โลกนี้วุ่นวายจนฟ้าถล่ม พวกเขา ก็ยังหนังตาไม่กระตุกสักนิด

ชื่ออี้หมิงเห็นท่าที่เช่นนี้ของอสูรร้ายมาจนชินจึงไม่ได้ใส่ใจ แต่หันไปมองกู่ไปแทน “กู่ไป นายคิดว่ายังไงล่ะ”

กู่ไปมองชื่ออี้หมิงแล้วก็มองพ่อตัวเอง คิดเล็กน้อย จากนั้นก็พูดกับกู่หล่าง “ผมวาดรูปแล้วมีความสุขมากเลย เอามาใช้หาเงินเลี้ยงตัวเองได้ด้วยนะ”

กู่ไปยังมีความคิดแบบมนุษย์ เขาไม่รู้ว่ปีศาจนั้นเป็นอย่างไร รู้เพียงว่าตัวเองโตแล้ว เป็นอิสระทางการเงินแล้ว ก็ควรจะถึงเวลาเลี้ยงดูพ่อแม่แล้ว

ตอนนี้เขาเอาการวาดรูปมาเป็นอาชีพ ในสังคมมนุษย์เขามีเงินแล้ว ต่อไปก็วาดรูปให้ปีศาจ และเขาก็จะได้รับค่าตอบแทนจากฝั่งปีศาจด้วย

ในสายตาของกู่ไป เขาพอจะเลี้ยงพ่อแม่ได้แล้วด้วยซ้ำ!

คิดแล้วก็รู้สึกตื่นเต้นยินดีขึ้นมา!

กู่ไปมองพ่อของเขาด้วยดวงตาเป็นประกาย “พ่อ อยากกลับไปด้วยกันไหม”

ในเมื่อไม่หิวแล้ว ก็จะไม่ไปหาเรื่องซี้ซั้วแล้ว ไม่ไปหาเรื่องซี้ซั้วก็จะไม่เป็นศัตรูของทุกคนแล้ว

กู่ไปคิดเสียดิบตี แต่ชื่ออี้หมิงกับกู่หล่างปฏิเสธข้อเสนอของเขาอย่างพร้อมเพรียงเป็นเสียงเดียว

ศัตรูโดยธรรมชาติไม่ว่าอย่างไรก็เป็นศัตรูโดยธรรมชาติ แต่พวกเขาสองคนมาอยู่ในห้องเดียวกันก็แทบจะสุดขีดจำกัดแล้ว ยังจะให้อยู่ด้วยกันระยะยาวอีกหรือ

ไม่มีทางเสียหรือ

ไม่มีทางแม่แต่จะขอหรือ

กูไม่มีสีหน้าผิดหวัง ภูตจิ้งจอกที่นั่งใส่ใจเรื่องชาวบ้านอยู่เจียบ ๆ อีก
ด้านหนึ่งถอนหายใจเฮือกใหญ่

กูหลังไม่มีทางเลือกอยู่ร่วมชายคากับเทพอสูรเพียงเพื่อกูไปคนเดียว...

อ้อ ยกเว้นไปเจอ

และก็เช่นเดียวกัน เขาก็จะไม่ก้าวก่ายการตัดสินใจของกูไปด้วย

กูไปชอบวาดรูป อยากวาดรูป กูไปก็แค่ไปอย่างที่ใจปรารถนา พ่อลูก
ไม่อยู่ด้วยกันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

ถึงอย่างไรเด็กน้อยก็ไม่ใช้ลูกของเขา เขาถามกูไป “แล้วพวกลูกมา
ที่นี่ทำไม”

“มาหาพ่อ” กูไปตอบ “แล้วคุณซื้อก็บอกว่ามีเรื่องอยากขอให้ผม
ช่วยด้วย”

ชื่ออ๋หึงชัดเจนเด็ดขาด ถึงอย่างไรก็ไม่มีอะไรให้ปิดบังอยู่แล้ว เขา
เอ่ยเสริม “วาดเสวียนอู่²”

กูหลังฟังแล้วก็หันมามองชื่ออ๋หึง หน้าตาบิดเบี้ยวบูดบึ้งอย่างมาก

“เขาขอร้องแกรี” กูหลังถามกูไป

กูไปพยักหน้า

กูหลังนึกถึงการสู้กันเมื่อสามร้อยปีก่อนขึ้นมาได้ เขาโมโหจนทำได้
ทุกอย่าง ไม่มีปิดบังแม่แต่หน่อย เขาพูดต่อหน้าชื่ออ๋หึงเลยว่า “ลูกน้อย ฟัง
พ่อนะ ดักดวงจากไฉ่ปี่เซี่ยะนี่ให้เกลี้ยง ไฉ่ปี่เซี่ยะนี่กักตุนของดี ๆ สมัยก่อน
โบราณกาลเอาไว้เยอะเยอะ กล้ามเนื้อมังกร เขามังกร เกล็ดมังกร หางนกเฟิง
ขนนกเฟิง เลือดนกเฟิง กิ่งต้นเจี้ยนมู่ หัวใจจิ้งจอกเก้าหาง...”

ชื่ออ๋หึงหน้าบูดบึ้งทันที

เพราะสิ่งที่กูหลังพูดออกมาทั้งหลายนั้นล้วนเป็นสิ่งที่เจ้าตัวขโมยไปจาก

² หรือเรียกว่าเต่าทมิฬ เป็นหนึ่งในสี่สัตว์เทพ ร่วมกับพยัคฆ์ขาว วิหคชาด และ
มังกรคราม โดยเต่าทมิฬมีร่างเป็นเต่าผสมกับงู ประจำอยู่ทางทิศเหนือ

คลังสมบัติเล็กๆ ของเขาแล้วเอาไปกินเกลี้ยงตั้งแต่สามร้อยปีก่อนแล้วนะสิ!

กู่หลังพูดไม่ทันขาดคำ กู่ก็รู้สึกเหมือนมีลมพัดวูบเบื้องหน้า กว่าเขาจะรู้สึกตัว พ่อของเขากับคุณซือกี้พุ่งเข้าไปใส่กันไปที่กันอีกรอบแล้ว

ตั้งเสียงจิ้งห้อยอยู่ตรงนั้น เขาค่อยๆ ยืนขึ้นแล้วเดินมาหา กู่ไป จากนั้นก็เอ่ย “ไม่ต้องไปดูพวกเขาสู้กันแล้วละ สู้ไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาหรอก”

คุณตี้ยื่นมือเข้าไปควานหาในกระเป๋าเสื้อครู่หนึ่ง กว่าจะหารูปใบหนึ่งออกมาได้ เขาส่งให้ กู่ไป “ดูคนสู้กันไม่สู้วาดรูป นี่เป็นรูปถ่ายภาพเหมือนของเสวียนอู่”

กู่ไปคิด พอนึกถึงก่อนหน้าที่นี่ที่พ่อกับเพื่อนบ้านผู้ใจดีมีสภาพเรียบร้อย แม้แต่เสื้อผ้าหน้าผมยังไม่ยุ่งสักนิด ก็รู้สึกว่าคุณตี้ยื่นมือไปรับภาพถ่ายนั้นมา

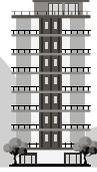
ในรูปนี้เป็นภาพวาดหมึกจีนเหมือนกับที่ซือกี้หึงเคยให้ กู่ไปเอาไปวาดแต่โดยรวมแล้วกลับแตกต่างจากภาพหัวปีเซี่ยะที่ดูดูร้ายโหดเหี้ยมโดยสิ้นเชิง

รูปเสวียนอู่ไม่ได้ดูคมกริบ แต่กลับดูหนักแน่นสงบนิ่ง ให้กลิ่นอายแห่งการตกตะกอนผ่านกาลเวลาบางอย่าง

เสวียนอู่ สถิตที่ศอตุตร คือสินธูแห่งเบญจธาตุ นักกะนาคราชรวมร่างสะกดทั่วทั้งยมโลก

บทที่

49



ไปเจอสบอไม้ค่อยดี

กูไปดูรูปนั้นอยู่ครู่ก็เบ๊ ก็เงยหน้าขึ้นมองตีเหล็กจวีน “อันนี้แยกกันหรือครับ”
กูไปชั่งกับเต่าในภาพเหมือน
ภาพนี้ถ่ายมาไม่ค่อยดีเท่าไร มุมดูเอียงหนักมาก แถมยังดูเบี้ยว
หน่อยๆ เห็นรายละเอียดไม่ชัดเลย

“แยกกัน แยกเป็นวงวิญญานกับเต่าทมิฬ นายดูให้พอมั้ไอเดียในใจ
ก็พอแล้ว เดียวไปหาเสวียนอู่จะมีภาพเหมือนอยู่ที่นั่น” ตีเหล็กจวีนอธิบาย
กูไปถือรูปนั้นพลงพยกหน้า จากนั้นก็ถามอีก “ภาพเหมือนนี้เหมือนกับ
ของคุณซื่อหรือเปล่าครับ”

ตีเหล็กจวีนพยกหน้า “ไปเจ๊อวาทหมดเลย”

กูไปอึ้ง เขารู้สึกสงสัยกับชื่อที่เพิ่งจะได้ยินวันนี้

เขารู้รูปพลงคิด แล้วก็ทนไม่ไหวอยู่ดี “ไปเจ๊อ คือไปเจ๊อในตำนาน
นั้นหรือเปล่าครับ ที่รู้ฟ้าดินรู้สรรพสิ่งนั้นนะ”

“ก็ใช่ะสิ” ตีเหล็กจวีนพยกหน้า “รูปพวกนี้พวกเขาแอบเอาออกมา
จากในกองม้วนภาพสัตว์วิเศษภูตปีศาจที่ไปเจ๊อวาทในสมัยก่อนทั้งนั้นแหละ
ตอนหลังที่มันแพร่หลายอยู่ข้างนอกก็เป็นฉบับคัดลอกทั้งนั้น”

กูไปอุทาน “ว้าว” ด้วยความทึ่ง เขาดูรูปในมือแล้วก็รู้สึกว่ามันยอดเยี่ยม
จริง ๆ

ก่อนหน้านี้อตอนที่เขาดูรูปปีศาจที่ชื่ออี้หมิงให้มา เขาก็รู้สึกว่าจะต้อง
เป็นจิตรกรใหญ่ผู้เก่งกาจยอดเยี่ยมอย่างแน่นอน กูไปเคยเรียนการวาดภาพ

หมึกจีนมาบ้าง เขารู้ดีว่าการวาดภาพให้ดูแหลมคมจนเหมือนจะพุ่งออกมา
เช่นนั้นมันยากเพียงใด

ภาพวาดหมึกจีนไม่ได้เหมือนกับสายวาดรูปด้วยสีเส้นมากมายจุดจาด
อื่น ๆ มันไม่สามารถใช้เส้นสายอันประณีตกับสีเส้นชัดเจนมาทำให้ภาพดู
โดดเด่นขึ้นมาเพื่อจุดมุ่งหมายของคนที่มองดูภาพนั้นได้ ภาพหมึกจีน
ให้ความสำคัญกับรูปร่างและการสื่อความรู้สึก ไม่อาจแสดงสิ่งที่ใกล้เคียงกับ
ความจริงได้เหมือนภาพวาดสีน้ำมัน แต่ค่อนข้างโปกส์กับการจับกริยาท่าทาง
มากกว่า

ใช้รูปร่างสื่อความหมาย แล้วใช้ความหมายมาร่างเป็นภาพ การจะไป
ให้ถึงขั้นนั้น หากไม่ผ่านการฝึกฝนอย่างอุทิศหลายสิบปีก็คงทำไม่ได้
นอกจากนี้ยังต้องมีพรสวรรค์ในด้านนี้อีกด้วย

ถึงอย่างไรเรื่องวาดภาพหมึกจีนนี้กู๊ก็เกินเยียวยาแล้ว หากเทียบกัน
กับภาพหมึกจีน เขาจะไต่ต่อพวกสีเส้นที่เกิดจากการผสมผสานวัสดุสีเหนียวขึ้น
พวกนั้นมากกว่า เขาจึงไม่ไปอ้อมโลกเรียนวาดภาพหมึกจีนแน่นอน

ไปเจอต้องวาดภาพเก่งมากแน่ๆ กู๊ไปคิด

“ก่อนหน้าที่คุณชื่อไม่บอกผมว่าคนวาดคือไปเจอ” กู๊ไปบ่นเบาๆ

ตี้เหลียงจวินหันกลับดูเข่าอกเข้าใจ “กลัวนายจะไปหาไปเจอละมัง ก่อน
หน้าไปเจอรับปากจักรพรรดิหวงเอาไว้ เขาวาดภาพภูตปีศาจเสร็จปรารถนาก็
เสียหายสาหัส ความจำไม่ค่อยจะดีแล้ว”

กู๊ไปนั่งงั้น “ปรารถนาก็เสียหายสาหัส?”

“ภาพวิญญานไม่ใช่ใครจะวาดก็ได้นะ” ตี้เหลียงจวินยืนข้างๆ กู๊ไป
เขาเอ่ย “ไปเจอวาดเสร็จก็บอกว่าถ้าให้วาดอีกต้องกลายเป็นไปเจอแห่งแค้น
พูดจบก็จำศีลไปหลายพันปี พอตื่นขึ้นมา...”

คุณตี้ชี้หัวตัวเอง “พอตื่นขึ้นมาตรงนี้ก็ไม่น้อยดีแล้ว มักจะพูดอะไร
ไปแบบๆ ก็ลืม มีปีศาจแอบมาให้เขาวาดภาพวิญญานให้ ไปเจอก็คิดว่าตัวเอง
วาดไม่ได้แล้ว ตอนหลังถ้าไม่ใช่เพราะพวกเราไปเจอเข้าทันเวลา ไปเจอก็คง
โดนหนีบเป็นไปเจอแห่งไปแล้วจริง ๆ”

หลังจากนั้นชื่ออ๋อหมิงก็บังคับไปเจอให้เขียนตัวอักษรจีนสวยๆ แขนงไว้

ที่ผนังว่า ‘ปฏิเสศการวาดภาพวิญญาน ไม่อยากเป็นไปเจอแห่ง’

ทุกครั้งทีไปเจอเห็นตัวอักษรที่แขวนไว้บนผนังก็จะนึกถึงเรื่องนี้ได้ ทำให้เพพอสูรที่สูญเสียดิปัญญาตนนี้อากการนิ่งได้หน่อย ถึงจะเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นบางครั้ง แต่ก็นับว่ารักษาชีวิตไปเจอเอาไว้ได้

“เพราะฉะนั้นนะ กูี่เสียไป นายก็เลยสำคัญมากจริง ๆ” ตี้เหลียงจวิน โนม่น้ำอย่างใจดีและอดทน

ปีศาจทั่วประเทศจีนได้แต่ทนมองภาพดวงตาเขาเผิงไหลด้วยสายตาอยากได้กันแทบตาย ตอนนั้นมีคนที่วาดภาพวิญญานได้แถมยังไม่มีผลข้างเคียงอีกต่างหาก ปีศาจเหล่านั้นก็พากันอิจฉาจนตาแดงกำเหมือนเลือดแทบจะหยดออกมาอยู่แล้ว

ตี้เหลียงจวินพูดพลางมองคนที่เริ่มตีกันอีกรอบข้างนอกนั้น ครั้งนี้ทั้งคูไม่แปลงกลับร่างเดิมเสียด้วยซ้ำ พอเห็นว่าพวกเขากำลังต่อหน้ากันและกันอยู่ก็อดส่งเสียงร้องไม่ได้ พลังลูปคล่าไบหน้าหลอเหลาของตัวเอง

คุณตีคิด ยังไงก็เดินไปปิดประตูเสียดีกว่า

กูี่ไปถึงรูปอยู่อย่างนั้น สายตาของเขาถูกคุณตีบังเอาไว้ จึงมองเห็นไม่ถนัดว่าข้างนอกสู้รบกันเป็นอย่างไรแล้วบ้าง แต่พอไม่เห็นอสูรยักษ์สองตนฉีกทั้งกัน ไม่มีเสียงคำรามของมังกรและเสียงคำรามของสัตว์ร้ายอย่างเช่นก่อนหน้านี้ กูี่ไปจึงถอนหายใจโล่งอก

“งั้นที่พ่อพูดก่อนหน้านี้ว่าเลี้ยงผมมาสองร้อยกว่าปีละ” กูี่ไปเยหน้ามองตี้เหลียงจวินที่ถือถ้วยชานั่งลงข้างเขา “แต่ผมจำไม่ได้ว่ามานานขนาดนั้นนะ”

“ฉันก็จำตอนก่อนจะมาเป็นภูตไม่ได้เหมือนกัน ไม่ว่าจะปีศาจหรือสัตว์วิเศษก็เป็นแบบนี้กันหมดแหละ” ตี้เหลียงจวินดื่มน้ำชาอีกหนึ่ง “เวลาเป็นภูต เราจะค่อย ๆ มีสติปัญญาขึ้นมา ช่วงเวลานี้จะมีช่วงเปลี่ยนผ่านอยู่หมายความว่านานจะทะยานจากสัตว์ชั้นต่ำขึ้นมาสู่อีกชั้นหนึ่ง พูดให้ชัดก็คือเปลี่ยนประเภทของสิ่งมีชีวิตนะ ก็ต้องใช้เวลาปรับตัวหน่อย”

ช่วงเวลานี้อันตรายมาก เจ้าโสมโบราณตนนั้นก็โดนกูี่กลางดักเอาไว้แล้วฆ่าตายระหว่างที่จะกลายเป็นภูตเช่นกัน

สัตว์และต้นไม้ใหญ่อย่างพวกเขาหากจะเป็นภูตก็ใช้เวลาแค่ไม่กี่สิบปี

แต่พวกสัตว์วิเศษที่ฟ้าดินเลี้ยงดูอย่างกู่ไปคือนับหน่วยเป็นหลักสิบปีได้เลย

ช่วงเวลาในฤดูปีศาจส่วนใหญ่จะเลือกจำศีล ลดกิจกรรมของตัวเอง ลงสู่ระดับต่ำที่สุด รักษาความรู้ตัวตนของตนให้ธรรมดาสามัญที่สุดเพื่อ หลีกเลี้ยงไม่ให้โดนจับไปเป็นอาหารมือใหญ่ของเหล่าปีศาจที่กลายเป็นภูต ไปแล้ว

และช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านนี้เองที่เรียกว่าอนารยะ

ก็เท่ากับช่วงทารกของมนุษย์นั่นเอง

มนุษย์จะจำเรื่องช่วงยังเป็นทารกได้หรือ

ไม่ได้หรอก

ดังนั้นปีศาจเองก็จำเรื่องราวในช่วงอนารยะไม่ได้เช่นกัน

“แต่ฉันสงสัยมากกว่าร่างจริงของนายคืออะไรกันแน่” ตีเหล็กจิ้งจิว จูปาก “คงต้องรอไปเจอกับมาอย่างเดี๋ยวเลย ถึงความทรงจำเขาจะไม่ดี แต่ก็รู้ไปเสียทุกเรื่อง ถ้าถามเขาต้องนึกคำตอบออกแน่”

กู่ไปมองรูปภาพ เขาคล้าหาดินสอแห่งหนึ่งจากในกระเป๋าเสื้อ แต่หา กระดาษวาดรูปที่จะเอามาร่างแบบไม่เจอ

เขาชะงัก ได้แต่คุยกับตีเหล็กจิ้งจิวต่อ “ไปเจอไปไหนหรือครับ”

“ป่าฝนแอมะซอนมั้ง นานขนาดนี้ยังไม่กลับมา คงนั่งครุ่นคิดอยู่ในป่า ทุกวันว่าตัวเองเป็นใคร อยู่ที่ไหน และทำไมถึงไปอยู่ที่นั่นละมั้ง” ตีเหล็กจิ้งจิว ตอบไปเรื่อยเรื่อย

พวกเขากลับไม่หวังสักนิดว่าไปเจอจะไปเจอปัญหาอะไรข้างนอก หรือเปล่า

เพราะพวกปีศาจนอกประเทศพวกนั้นไม่มีสักตัวที่จะมาทำร้ายเขาได้ ต่อให้เป็นไปเจอที่ไม่สันทัดเรื่องการต่อสู้ เวลาออกไปก็ไปตามอำเภอใจ ได้เลย ยิ่งไปเจอมีบัพความใจดีน่าคบหาติดตัวอยู่ด้วยยิ่งแล้วใหญ่ ไปนอก ประเทศยังปลอดภัยกว่าอยู่ในประเทศเสียอีก

และหากในผืนแผ่นดินแห่งเทพนี้จะเกิดเรื่องใหญ่อะไรขึ้นจริงๆ ไปเจอ คนนี้ก็กลับมาได้เร็วกว่าใคร

กู่ไปจะพูดอะไรแต่ก็ชะงัก “...”

เทพอสูรอย่างพวกคุณนี่ นอกจากคุณชื่อแล้วก็ไม่มีความที่พึ่งพาได้เลย
ใช้ใหม่นะ

ตีเหล็กจวินรู้ว่ากูไปคิดจะถามอะไร และรู้ว่าตัวเองตอบคำถามนั้น
ไม่ได้ เขาก็แสร้งทำเป็นมองไปรอบ ๆ แล้วเผชิญเห็นดินสอในมืออีกฝ่าย

แต่กลับไม่มีกระดาษวาดรูป

“กระดาษอยู่ในรถเหรอ” ตีเหล็กจวินถาม

กูไปพยักหน้า

เดิมที่เขาแค่เตรียมจะไปเดินเล่นเรื่อยเปื่อยในตลาดปีศาจเพื่อเปิดหูเปิดตา
เท่านั้น จากนั้นจึงค่อยตามคุณชื่อเข้าป่าลึกไปตามหาพ่อ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้
เอาของที่อยู่ในรถลงมาเลย

ผลคือคาดไม่ถึงว่าจะมาเจอพ่อตัวเองจ้ง ๆ อย่างนี้

“เดี๋ยวไปเอามาให้หะ” คุณตีเอ่ย แล้วก็ค่อย ๆ เดินจากไป

ในห้องโถงนี้ไม่มีใครแล้ว

กูไปกะพริบตาเบา ๆ วางรูปเอาไว้ข้าง ๆ เขาสุดทายเป็นใจลึก ก้มหน้า
ดูรูปที่ถ่ายมาในกล้องเอสแอลอาร์สองวันมานี้ ดูรูปที่เขาถ่ายเหาท้ายกับปีศาจ
ต่อสู้กันแล้วก็ตบหน้าตัวเองแรง ๆ

พอรู้สึกถึงความเจ็บปวดแล้วเขาก็ก้มลงดูรูปอีกครั้ง เมื่อพบว่าไม่มี
อะไรเปลี่ยนแปลงก็ทำสีหน้าตกตะลึง

เอาละ ดูเหมือนสิ่งนี้จะไม่ใช่สิ่งที่อธิบายได้ด้วยคำว่าความฝันจริง ๆ
แล้วละ

กูไปลบรูปในกล้องไปที่ละครูป ถอนหายใจหนักหน่วง เงยหน้าขึ้นมอง
ร่องประตูที่คุณตีแ้มเอาไว้

กูหลั่งกับชื่ออึ้งหึงไม่ได้ต่อสู้กันแล้ว

พวกเขาประจันหน้ากัน เหมือนกำลังตกลงข้อเสนองานอะไรบางอย่างอยู่

กูไปเคารพพ่อของเขา และเคารพชื่ออึ้งหึงด้วย สองคนนี้ดูเหมือน
จะมีความขัดแย้งที่ไม่อาจปรับเข้าหากันได้ และกูไปเองก็ไม่ว้าวว่าปีศาจ
เขาจัดการกับความขัดแย้งกันอย่างไร คุณตีบอกว่าสิ่งที่พวกเขาทะเลาะกัน
เป็นเรื่องปกติธรรมดา ไม่ต้องไปสนใจ กูไปก็จะลองทำตัวให้ชินกับเรื่องปกติ